

Básnenie

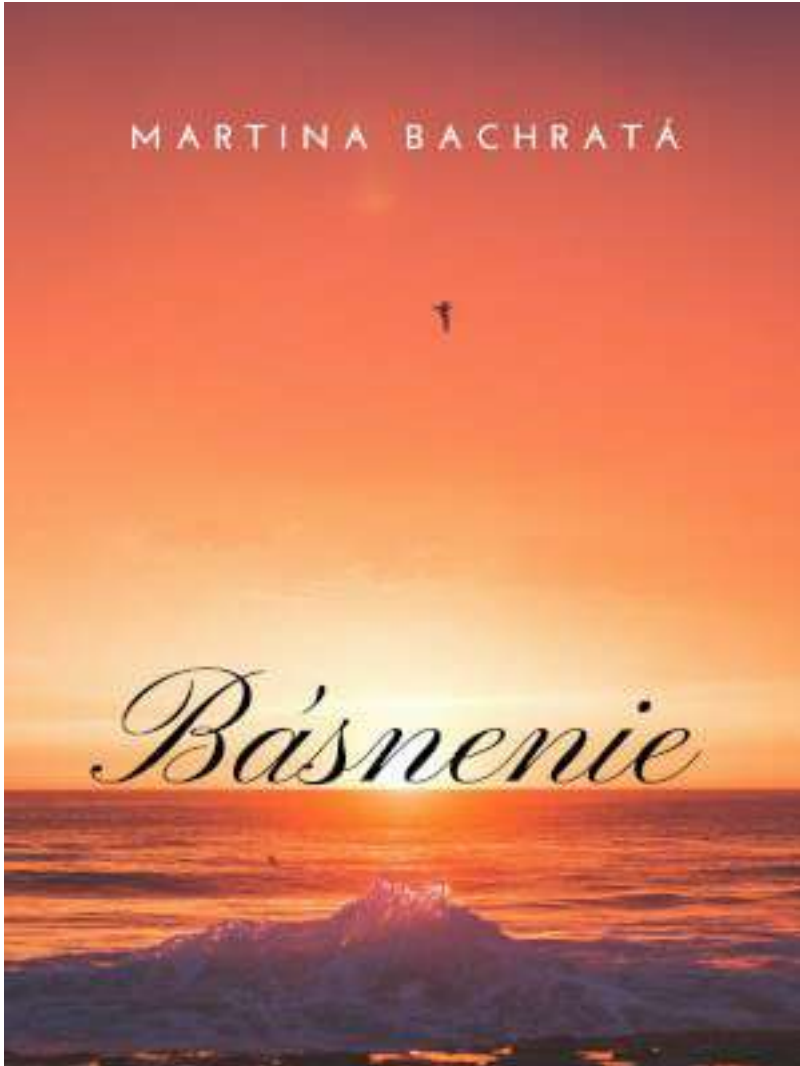
Martina Bachratá

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Martina Bachratá</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC- ND</u>	<u>Prvé (2020)</u>	<u>010001</u>

O knihe

Básnenie ponúka čitateľom pestrý obsah rôznorodosti životných situácií, pocitov a zážitkov.

Debutová zbierka Vás prevedie zaujímavými cestičkami života, na ktorých stretnete lásku, sklamanie, šťastie, bolesť, Boha, nádej, vzostupy a pády. Ocitnete sa v rôznych etapách osudu.

Verím, že každý z vás si v zbierke nájde tú „svoju“ báseň, ktorá bude v úzkom spojení s Vaším vnútorným JA. A zbierka ako celok vás príjemne obohatí a budete sa k nej radi opäť vracat’.

Prajem Vám príjemné čítanie. Súčasťou sú básne v slovenskom i českom jazyku.

Obsah

Básnenie.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	4
Cesta lásky.....	6
Ďaleká láska.....	8
Keď láska bolí.....	10
Klamstvo.....	12
Križ.....	14
Kúsok po kúsku.....	16
Láska, či lož?.....	18
Láska.....	20
Láskanie.....	22
Málo je času.....	24
Mama.....	26
Milióny.....	29
Neistota.....	31
Nerieš ma.....	33
Obrázok.....	36
Pád.....	38
Polnočné lampy.....	40
Rozhovor dvoch tiel.....	41
Slza.....	43
Spomienky.....	45

Šanca.....	48
Tak hádaj, na čo myslím?.....	50
Samsung Voderady.....	52
Výčitka.....	54
Zázračná.....	57
Zhon.....	59
Znamená.....	61
Zvládneš to!.....	63
Život.....	65
Co jsem?.....	67
Hřích.....	69
Hvízdat píseň.....	70
S tebou.....	72
Schovávaná.....	74

Cesta lásky

Si mojím šťastím,
no i smútkom,
za Tebou letím,
strmhlav búrkou.

Cez dlhé rieky,
čo nemajú ústie,
vysoké hory,
kde strom neustále rastie.

Ponad krdle vtákov,
dotýkam sa nebies,
popod pevnú zem,
kde niet žiadnych telies.

Za Tebou ťahá ma,
osud, čo bol mi určený,
nad hlavou páľava,
si poklad pre mňa stvorený.

Nič ma nezastaví,
ani hustý dážď,
idem si za láskou,
v ústrety toľkých krás...

Ďaleká láska

Ďaleká láska
bez lásky
dáva nám otázky
čo bude s nami
či bez nás
ty dobre vieš
že odpoveď je v nás

Tak nastavme zrkadlo
zahodíme masky
ukážme svetu
nahotu
čo skrývame
pred sebou

šatami dusíme
to krásne
čo prebýva v nás....

Keď láska bolí...

Keď láska bolí, keď nie si pri mne,
srdce mi zvierá, pomaly mi umrie...
Ten strašný pocit, keď ťa pri sebe necítim,
oči mi plačú, už ani nevidím.

Keď láska bolí, keď chýbajú mi dotyky,
Tvoje nežné pery, Tvoj úsmev jediný...
To po čom túžim, len Ty v sebe máš,
si môj poklad, na nič sa nehráš...

Keď láska bolí, keď necítim Tvoj dych,
to šepkanie do uška, nehu rúk Tvojich...
Si pre mňa všetkým, čo v živote mám,
pri Tebe strácam hlavu, na svet sa usmievam.

Keď láska bolí, keď Tvoje bozky sa mi vzd'alujú,
viem, že iné milovať nebudú,
Tvoja vôňa krásna, vrýva sa mi do kože,
cítim ju, ako by sme boli pri sebe.

Keď láska bolí, keď kilometre nás delia,
viem, že naša láska všetko zdolá.
Sme tu, milujeme sa navzájom,
láska je láska, si mojím splneným snom.

Klamstvo

Plačem s výčitkou,
a s bôľom na duši,
že zas sklamala som,
toho, čo ma ľubi.

Prečo je tak ťažké,
povedať pravdu do očí,
keď nechceš druhému ublížiť,
a seba zachrániť?

Povedz mi klamstvo,
ty hriech zo spytovania svedomia,
prečo takú silu máš,
že potom ľudí k slzám doháňaš?

Na čo si sa narodilo,
na čo žiješ medzi nami,
čo si malo naponáhlo,
že sa nedožiješ veľkej slávy?!

Si síce hriech skrytý,
ale slávy si sa nedožilo,
človek je z teba chorý,
keď zistí, že sa ťa chytilo.

Povedz, dokedy budeš žiť,
a naše hriešne duše ničit'?!
Alebo si to rozmysli,
a prestaň robiť nezmysly!

Myslím, že už bolo toho dost',
a premeň sa na úprimnosť,
aj keď je pravda občas tvrdá,
no klamstvu sa nikdy nevyrovná..!

Kríž

Blúdime v srdci,
blúdime v hlave,
sme ako na strelnici,
čakáme, čo sa stane.

Do myšlienok padáme,
v citoch sa topíme,
nevieme kam ísť,
sme pocestní bez návratu späť.

Schovávame sa za smútok,
kúpeme sa v slzách,
nikto nemá nárok,
vrátať sa v našich ranách...

Nesieme si svoj kríž,
pomoc nám netreba,
sami musíme na to prísť,
čo to vlastne znamená...

Kúsok po kúsku

Ked' pohladí ma na líčka,
ten Tvoj úsmev šibalský,
hned' napadne ma pesnička,
... ja neviem, žit' bez lásky.

Ked' pozrú sa na mňa Tvoje očká,
ja cítim chvenie v celom tele,
začína sa rozprávočka,
ktorej koniec končí skvele.

Ked' počujem to Tvoje: „Milujem Ťa!“,
moje ústa nevydajú ani hlások,
vtedy odovzdávam sa Ti celá,
prosím, vychutnaj si každý kúsok.

Ked' Tvoje ruky pohladia ma,
a teplo vstúpi pod pokožku,
vtedy stuhnem ako skala,
pod' ku mne bližšie, ešte trošku.

Ked' nádherne je nám dvom,
ked' máme k sebe tak blízko,
kúsok po kúsku k našim snom,
pomaly radšej, no hlavne isto.

Láska, či lož?

Keď pravda bolí viac ako lož,
čo chceme potom radšej počuť?!
Klamstvá, čo bodajú ako nôž,
... či slová, ktoré majú svetom pohnúť?!

Darmo chceme byť spravodlivý,
keď nepoznáme samých seba,
ľudia vedia robiť divy,
ak láska vstúpi do ich tela.

No nie vždy sme triezvy,
v názoroch, čo hovoríme,
máme pomútené hlavy,
keď do druhého sa ponoríme.

Snažíme sa zachrániť,
všetko pre náš vzťah,
no nie vždy sa dá ubrániť,
keď zlo má prvý ťah.

Mýlime si rôzne pojmy,
klameme si navzájom,
máme z toho hrozné dojmy,
keď láska mizne každým dňom.

Treba to tu zastaviť,
záleží len od nás,
dá sa tomu ubrániť,
aj Ty to v sebe máš.

Láska

Láska, to krásne slovo na päť písmen,
čo vlastne ale znamená,
bolesť a žiaľ len,
či radosť a šťastie, čo každý má?

Vyslovené snáď v každom jazyku,
sa dá precítiť až do kostí,
nezabudne na ňu nikto,
kto skutočne ju pocíti.

Je len jedna, no podôb mnoho,
pravá, či falošná pre niekoho,
vrýva sa nám do srdca,
ako keď dlátom do kameňa.

Píšeme ju všade, kde sa len dá,
zdobíme ňou prázdne miesta,
no naveky nám zostane len v srdci,
a v spomienkach až do našej smrti...

Láskanie

Kráčam Ti v ústrety,
krásnych dní,
čo nám deň pripravil,
to nik nezažil.

Lásku dvoch tiel,
my neminieme cieľ,
oddáme sa jej,
až do ranných hmiel.

Privoláme rozkoš,
zahodíme faloš,
do vrúcného objatia,
hádky nepatria.

Milovanie naše,
je putovanie v čase,
cestou okolo sveta,
tak ľahko sa prejsť nedá.
No ja si Ťa prejdem,
až k vrcholu zájdem,
do výšin rozkoše,
kam iný nemôže,
len ja,
si Ťa k sebe priviniem...

Málo je času

Málo je času, na to, aby sme sa hádali,
dni utekajú, aby sme si ubližovali.
Život je krátky, aby sme si hádzali polená,
tak sa milujme, veď to veľa znamená.

Málo je mesiacov bez spoločných výročí,
ktoré sme po celý život spolu prežili.
Domáce násilia naplňajú naše rodiny,
čo sme zvery, či nejaké spodiny?!

Málo je nádherných týždňov v mieri,
z každého kúta na nás niekto mieri.
To silné objatie, čo dokáže nás rozpáliť,
niet nad pretvárinky a faloš, treba to zastaviť!

Málo je krásnych chvíľ na lásku,
na nehu, či vášeň, tak potrebnú.
Nevraživosti a závisti je tu plný svet,
čo by tu zostalo, keby nás niet?

Málo je nezabudnuteľných okamihov v živote,
keď stojíme vždy jeden pri druhom po boku.
Úprimnosti ubúda, tak sa potom neďivme,
keď vrahovia nám unikajú na slobodu.

Málo je sekúnd na to, aby sme si prejavili náklonnosť,
toleranciu a pochopenie, to málokto berie za samozrejmosť.

Tak si vážme jeden druhého, že sme tu,
neostáva času veľa, dnes sme, zajtra môžeme odísť na inú planétu!

Mama

Mama je tá, ktorá prichýli ťa,
keď nemáš kam ísť a je ti zima,
tá, ktorá navarí ti,
keď si hladný a voda už nechutí ti.

Mama je tá, čo oblečie ťa,
keď na seba už nemáš čo dať,
tá, ktorá nehľadá odkiaľ si a prichádzaš,
keď už veľa kútov ulíc za sebou máš.

Mama je tá, čo utrie ti slzu z oka,
keď steká ti po tvári od nešťastia,
tá, ktorá pochopí ťa,
keď ostatní ťa znenávidia.

Mama je tá, ktorá pohladí ťa,
keď máš pocit, že si tu na zemi sám,
tá, čo vie čítať tvoje myšlienky,
aj keď si myslíš, že si asi z inej planéty.

Mama je tá, ktorá poradí ti,
keď cudzie slová sú ti bludiskom,
tá, čo pozná tvoje chyby,
keď iní ťa za ne nazývajú smetiskom.

Mama je tá, čo po tebe vždy uprace,
keď nemáš čas a ponáhľáš sa do práce,
tá, čo nepovie ti, za to krivé slovo,
keď cudzí by ťa zbil zas za to.

Mama je tá, čo nezdvihne na teba ruku,
keď urobíš niečo zlé a všetko je ti vo fucku,
tá, čo na miesto toho objíma ťa,
keď iný by zdral kožu z teba.

Mama je tá, čo nadovšetko miluje ťa,
i keď máš často pocit, že nie vždy to tak býva,
tá, čo nezaklame ti nikdy do očí,
keď spýtaš sa jej na podstatu veci.

No ja môžem povedať, že takú mamu mám,
preto si ju zo srdca uctievam,
majte to aj vy na pamäti,
lebo vašu mamu vám nik nenahradí.

Milióny

Milióny hviezd nad hlavou,
hádam, či je medzi nimi aj tá moja,
či sa skrýva, alebo mi je večnou oporou,
keď cesty sa mi krížia.

Milióny ľudí na tejto Zemi,
no ja túžim len po jednej,
či sa ku mne prihovorí,
láske pravej, láske večnej.

Milióny riek a morí vody,
a ja prahnem, topím sa v nej,
no nie každá mi smäd uhasí,
snívam len o tej mojej jedinej.

Milióny zrníek piesku,
hľadám Ťa v nich, som už na dne,
odpovedz mi prosím na otázku,
miluješ ma? Daj mi prosím znamenie....

Neistota

Dusí ma neistota,
čo bude s nami,
či ma budeš chcieť,
pri našom stretnutí.

Či dokážem Ti,
že práve ja,
som pre Teba,
tá pravá.

Či okúzlim Tvoje srdce,
čo nevie, čo bude s ním,
či chce muža a či ženu,
to vôbec netuším.

Či budeš túžiť,
stretnúť sa opäť,
ak Tvoje srdce bude prahnúť,
či mám vrátiť sa späť.

Neistota vo mne drieme,
zožiera mi celé telo,
bojím sa len jedného,
odmietnutia Tvojho....

Nerieš ma

Nesúď ma,
ak ma nepoznáš,
nie som to ja,
čo si namýšľaš..

Nepoznáš moje žiale,
čo prežívam,
že trpím stále,
i keď len premýšľam...

Nevieš, čo mám vo vnútri,
čo sa ma dotýka
a kto zas pobúri,
keď padám na kolená...

Nerieš moju minulosť,
čo som zažila,
mám na to dôvod,
prečo som tak spravila...

Nebud' múdry,
viac ako sa dá,
i Ty si z mäsa a kostí,
ja sa nepredám...

Nekrič po mne,
nie si žiaden boh,
viem, čo sa stane,
no nedám znat' navonok...

Nechaj ma tak,
rieš svoje „ja“,
môže to byť naopak,
tá druhá strana...

Nepozeraj na mňa zhora,
pyšným svet nepatrí,
lebo budeš cítiť flóru zdola,
keď telo sa na prach obráti...

Nehovor, čo mám robiť,
učím sa na chybách,
musím ďalej žiť,
život nie je o náhodách...

Obrázok

Maľujem obrázok,
farebnú dúhu,
veľa mám otázok,
... mraky tam budú?

Nakreslím slnko,
hrejivé lúče,
odstrčím mraky?
To nie je isté.

Tráva sa zelená,
kvetinky rastú,
zaprší z rána?
Dúfam, že nezoschnú.

Chrobáky vyliezli,
napit' sa dažďa,
slnko ich vysuší?
Snád' sa neutopia.

Domček už stojí,
každý má svoje miesto,
nič sa už nezmestí,
je plný priestor.

Obrázok hotový,
odpovede jasné,
krásny je farebný,
vyhrám to iste.

Pád

Vstávame,
opäť z pádu hore,
na seba hľadáme,
brata v sebe nevidíme.

Čia je to chyba,
keď podlamujú sa kolená,
hriechov pribúda
a každý na Boha zabúda?!

Topíme sa v žiali,
na duši nás to páli,
málo je radostí,
len samé starosti...

Nenosíme v sebe túžbu,
po lepšom duchu,
hádky nahrádzajú modlitbu,
klesli sme do mínusu.

Teraz je už neskoro,
čo bolo, to bolo,
nič hrozné sa nestalo,
skúsme to odznovu,
tak poďme do toho!

Polnočné lampy

Polnočné lampy
svietia tmou
dávajú nám znamenia
životom
Keď padáme na kolená
a cesty späť niet
vtedy spoznáme
krok vpred
Do tmy nášho osudu
nášho bytia
keď hráme našu hru
a pravidlá sú pevné
buď čierne alebo biele
ideme dopredu
do boja s nocou
kým ránom lampy
nezhasnú...

Rozhovor dvoch tiel

Na ústach túžba,
tak pobožkať ma skús,
ja nie som cudzia,
... pod' sa ku mne pritisnúť.

Dotyky nás dvoch,
nie sú nám neznáme,
hovorme o pocitoch,
len do očí si neklamme.

Povedz mi o tých Tvojich,
ja Ti poviem tie moje,
prisahám na všetkých svätých,
že sa nič zlé nestane.

Najlepšie sa hovorí,
rečou tela s vášňou,
srdce mi zrazu zahorí,
tak uhas ma vodou.

Reč tiel v objatí,
to s Tebou zbožňujem,
vo svete sa nestratí,
preto o Teba bojujem.

Si mojim návodom,
na správny rozhovor,
mám tisíc dôvodov,
neskončiť s Tebou pohovor.

Slza

Čo skrýva slza
v Tvojom oku,
májovú lásku,
či bolesť azda?

Za koho je vyliata,
či steká len tak?
Nech je teda prekliata,
keď trpíš, Bože zas!

V tichosti steká,
po líci klíše,
zastaviť sa nedá,
v duši máš nože.

Tak povedz mi prosím,
kto je príčinou,
v srdci Ťa nosím,
nejdem za inou.

Utriem Ti slzu,
zaženiem žiaľ,
málo je času,
príjmi môj dar.

Dávam Ti seba,
nič viac nemám,
Lúbim len Teba,
tak mi to prepáč...

Spomienky

Spomienky lásky,
pridali mi vrásky,
koľko ich bolo,
vie len málokto.

Dobré i zložité,
zlé aj prívetivé,
také všetky boli,
doteraz to bolí.

Spočítať sa nedajú,
jedna druhú poznajú,
nestačia mi prsty,
majú ma už v hrsti.

Koho by to napadlo,
preletím ako lietadlo,
ponad všetky vzťahy,
snáď sa to raz stratí.

Usadím sa v láske,
jedinej tej pravej,
bez pocitu viny,
čo sme to kedy zažili.

Čo bolo, to bolo,
už je aj tak neskoro,
na plátanie rána chýb,
nik neostane bez pochýb.

Podstatná je prítomnosť,
premeňme ju na radosť,
pozerajme vpred,
láska, ty nám neuleť.

Zakotvím ja pri Tebe,
pritúlme sa k sebe,
srdce Ti otvorím,
dušu do dlaní vložím.

Šanca

Keď padá dážď z Tvojich očí,
vtedy máš pocit, že si tu sám,
no tým sa vôbec nič nekončí,
lež začína nová výzva, ktorú máš.

Je milión pocitov, ktoré nás ničia,
ale nádej v srdci nikdy neumiera,
ľudia prichádzajú a odchádzajú v živote,
tak sa vzbop a nestoj tu nečinne.

Obzri sa vôkol seba a uvidíš,
že ľudia sa nevedia len mračiť,
láskou úsmev vyčariš,
a šťastie sa nebude báť k Tebe priblížiť.

Láska si ťa raz určite nájde,
veď každý má na ňu nárok,
tak zbav sa tej beznádeje,
a otvor svoje srdce, žene - navonok.

Nehanbi sa za svoje city,
všetci sme len ľudia z mäsa a kostí,
lebo pravá láska príde len raz,
tak využij šancu a si to nepokaz!

Tak hádaj, na čo myslím?

Tancujem ti na tvári,
úsmev ti hrá farbami,
pobozkaj ma teraz hneď,
poznáš moju odpoveď.

Prstami ti kreslím dúhu,
chceš mňa, nie tú druhú,
opýtaj sa ešte raz,
priviniem sa nadoraz.

Zaviažem ti oči stuhou,
pevne chytím druhou rukou,
či mi veríš, a či nie,
milujem Tvoje láskanie.

Chceš byť hore, či radšej dole?
Alebo si mám vybrať ja?
Túžbou posteľ zapal'uješ,
a mňa len voda oblieva.

Tak už poznáš moje inotaje?
Žolíky sa ti miňajú,
mne behá mráz po chrbte,
a stopky sa zastavujú.

Uhádol si, to mám radosť,
tak ber prachy, ideme.
Nečakajme na márnivosť,
a si to teda užime...

Samsung Voderady

Už mám dost' tej pretvácky,
že baví ma táto práca,
už nevládzem stáť na nohách,
tváriť sa, že ma to láka,
že je to to, čo ma tak baví,
kukať na tie sprosté hlavy,
znášať dennú šikanu,
keď nevstúpim do davu,
kráčať so stádom kráv,
čo vedia len žrať trávu,
chlastať a vieskať po chodbách.

Neznášam tých pajácov,
čo sa hrajú na pánov,
lietame jak také handry
a nikoho to ani netrápi,
či sme ľudia a či nie,
hlavne, že majú prémie,
vykričané hlasy,
sme ako vypustení z basy,
kde je sever nepoznáme,
nohy si skoro dolámeme,
kam to takto dospejeme?

Žiadna súdnosť ani mrav,
kam sme sa to dostali,
sme ako na obetnom oltári,
keď má sa začať kar.

Z tohto miesta mi je zle,
som zvedavá, čo sa tu ešte zomelie,
mráz mi chodí po chrbte,
zlosť mi prúdi žilami,
ja nedožijem do jari,
keď tu zostanem...

Výčitka

Dnes za mesačného splnu,
veľkú bolesť v duši mám,
že zas nastal ten čas,
kedy hriechom podlieham.

Že opäť trápim ľudí,
ktorých mám tak veľmi rád,
a veľmi mi to vadí,
že som ich sklamal už toľkokrát.

Nemám v sebe toľkú silu,
pevnú vôľu vytrvať,
zostať v tej blaženosti a láske,
ktorú chcel by som tak veľmi mať.

Neviem, kde je chyba,
miesto, kde to začalo,
no, bolo mi to treba,
to, čo sa zomlelo ?!

Pokušenie z každej strany,
rúti sa jak rýchlik,
číha rovno na slabosti,
o ktorých nevie skoro nik.

A keď znovu podľahnem,
tak sa pod zem prepadnem,
nech je menej tých,
čo tu robia krik.

Skúsim to a pokúsim sa,
nevzdať sa a vyzbrojiť sa,
proti tomu prekliatiu,
čo ma robí nešťastnú.

Má to tak asi byť,
Boh má so mnou isté plány,
tak skúsim ho pochopiť,
a všetko s radosťou prežiť...

Zázračná

Zázračná je chvíľa, keď som s Tebou,
keď môžem cítiť vôňu Tvojho tela,
ja nemôžem, no inak sa nedá,
...keď som vedľa Teba, stávam sa sebou.

Zázračná je noc, keď sme jedno,
keď túžiš po mne a ja po Tebe,
a naše telá sa chvejú pod perinou,
vtedy viem, že láska nám kvitne bezpečne.

Zázračný je deň, keď minúta plynie ako hodina,
keď čas sa nám sem-tam zastaví,
a my žijeme iba pre seba,
vtedy poviem si, že žiť život sa opláti.

Zázračný je čas, keď pozriem do budúcná,
keď vidím stále nás vo vrúcnom objatí,
všetko sa vo mne zrazu prebúdzá,
šťastná som a nádej mi srdce zaplaví.
Zázračná si TY, moja láska,
čo vie ma urobiť i šťastnou,
nik ma tak nepochopí a nepoláska,
som vďačná za to, že si a so mnou!

Zhon

Neustály zhon,
ľudských más,
bije ako zvon,
všetkým na poplach.

Narážame do seba,
úniku už niet,
pozrime sa na seba,
či je cesty späť.

Nepoznáme brata,
zastavme ten čas,
každý krok sa ráta,
cieľ je na dosah.

Nastavme si zrkadlo,
to pravdu vie,
dlho to už trvalo,
prehovorme do duše.

Nech tento svet,
pozná svoju budúcnosť,
stačí pár správnych viet,
a odvážny krok vpred.

Znamená

Si prístavom mojich snov i prianí,
možno sa to v tomto mori stratí,
no ja ti posielam správu vo fľaši,
...či sa ti to páči, či nepáči.

Si moja pevná pôda na pustom ostrove,
kde Robinson už svojho Piatka nenájde,
ja som ťa už našiel, snád' to tak zostane,
bez Teba neviem žiť, som chytený do pasce.

Si mojou mapou, keď som stratený,
červený krížik na nej farbou natretý,
keď poklad je už dávno nájdený,
nič viac mi netreba, život je nádherný.

Si sirénou, čo udáva mi smer,
keď blúdím na mori a neviem, kde je sever,
pri Tebe mám pokoj a v srdci mier,
vieš, že Ťa neskutočne moc MILUJEM!!!

Zvládneš to!

Ťažký je život, keď si sám,
no hlavu hore, nezúfaj,
prídu i lepšie časy,
...za to ručím, počúvaj svoje hlasy.

Občas sa ti stane,
že podlomia sa ti kolená,
vec, že nie si na dne,
vždy to niečo znamená.

Človek musí i spadnúť,
aby mohol opäť vstať,
no nemal by si zabudnúť,
že to nikdy nesmieš vzdať!

Vždy tu niekto je,
pre koho musíš žiť,
nezúfať a ísť ďalej,
držím palce, len to pochopiť!

Život

Život je ťažký boj, keď ním kráčame,
život je ťažký bôľ, keď priateľov strácame,
život je utrpenie, keď rany tak veľmi bolia,
a aj keď chceme, ťažko sa hoja.

Život je cesta pralesom bez mapy,
život je ako silný úder do hlavy,
život je rovná diaľnica bez konca,
keď sme najviac zúfalí, príde zákruta.

Život je hriech, za ktorý si môžem sám,
život je peklo, čo tak veľmi páli nás,
život je diera vo vrecku, ktorú mám,
keď šťastie mi ňou stále uniká.

Život je ako záhada bez rozlúštenia,
život sa nezmení, aj keď sa veci menia,
život je veľká jama, do ktorej padáme,
až kým nás nezasype čierna zem.

Co jsem?

Kolik lidí ví,
co jsem zač
a pak jen pláč
a ruce v dlaní..

Možná, že jsem tá,
co vkráda se do snů,
tá chladná i mrazivá,
bez lásky a pocitů...

Možná, že jsem jenom stín,
co jde za Tebou,
na dne laciných vín,
když kráčíš za jinou...

Jsem přízrak nocí,
když andělé padají,
bez síly a mocí,
když démoni se vracejí...

Jsem tou noční můrou,
co naráží do lamp,
když jdeš kolem
tahaný šňůrou
za světlem své nové lásky...

Hřích

Na obloze ptáci,
křídél vran se vrací
z cesty daleké
dálky vzdálené

Až k nám
kde soumrak přebývá
slunce se zakrývá
temnotou našich hříchů

Z pokolení na pokolení
přebíráme pýchu
našich starých otců a mám
v naději, že se to raz
stratí...

Hvízdat píseň

S Tebou chci hvízdát píseň,
po které nemáš žízeň,
jejími slovy si Tě získám,
máš radost, já tak zírám..

Polikej mou melodii,
srdce praští, srdce svítí,
zatanči si klidně,
já budu tleskat v rytmě.

Jde ti to skvěle,
už umíš i déle,
v rýmě si se našla,
hvízdát oboma prstama..

Tahle píseň nemá konec,
musím říci, že si borec,
znáš ji už celou naspaměť,
souzvuk duší, je tu zpět...

S tebou

Řekni mi, Pane,
jestli je to snadné,
koukáme na sebe,
jestli se zhodneme

Je tolik v nás,
spousta otázek,
spasí nás,
společný obrázek?

Tolik překážek,
nás ještě čeká,
chci jen Tvůj polibek,
vzdálenost prokletá

Čas je pomalý,
jestli se sejdeme,
naše střetnutí,
snád nepomine

Vždyť mám ten pocit,
že Tě už znám,
chci s Tebou projít,
životem dál...

Schovávaná

S malou radostí,
dívám se na svět,
snad přiletí,
to štěstí, ke mně spět...

Lidé si chodí,
ja stojím na místě,
snád se přiblížím,
ke zázraku maličkém...

Snad slzy mi uschnou,
úsměv se vyčarí,
hrát si na schovávanou,
mně už fakt nebaví..

V ústrety naděje,
kráčím si vpřed,
doufám v andělé,
snád se to stalo, naposled...